

Самотність

Костянтин Хмара

Яка біла і пухнаста ця перина! Наскільки ніжна вона і наскільки чиста! Господи, як було незатишно там, — на землі! Але я піднявся над землею – над її суєтою і тлінністю, печаллями і страхами. І там унизу залишилося все, що колись тримало. Листя, стебла, гілля, коріння. Я став вільним і крила розгорнулися, подібно до квітки, що розпустилася.

Я злетів над землею, поринув над межами, наповнився свободою, як значенням. І значенням, як свободою. Всі мої думки обійняті колись ніжним, але чіпким стеблом, що зростав із самої маківки землі, знайшли тепер свободу. Я злетів наче птах і знайшов цю солодку млість, це величне ложе серед вражаючої чистоти блакитного неба – хмару, що пестить навіть моє серце своїми ажурними пушинками.

І тепер, дивлячись на неначе сонну, застиглу в суєті і нелюбові землю, я навіть майже не згадую ту обпалюючу, солону як море, сльозу, яка розірвала моє серце, вирвавши з нього крила, що ще тільки зароджувалися. І як я холодними, синіючими від вітру скривавленими руками закривав, загоював рану, зяючу в моїх грудях і заколисував, пестив і леліав ці ніжні крила. Білі з тонкими рожевими прожилками незабутих снів, ще не розгорнуті вони нагадували бутон яблуневої квітки. Я лагідно зігрівав їх своїм диханням і трепетно гладив цю ніжну плоть. І ось вони ожили, я почув їх глухе серцебиття. О, це була справді казкова мить! Ніжний бутон розгорнувся подібно гігантській, непереборній у своєму бажанні жити квітці. Затріпотіли на вітрі пухнасті білосніжні пера, все сильніше запульсувала кров в жилах. Я знайшов свободу. І свобода прийняла мене.

Ніби підкоряючись невідомому, закладеному в підсвідомість самою природою інстинкту або ритуалу, я підняв руки до неба і одним ривком крила рвонулися вгору і прилипили до моєї спини між лопаток. На мить я відчув біль, але лише на мить. .. Ось. я вільний. Крила підняли мене вгору, мені навіть не довелося докладати яких-небудь зусиль. Я лечу!

Я досяг хмар! Скільки разів я піднімав очі до неба і мріяв про те, як було б добре зануритися в цей молочний пух, лягти на це священне ложе і забути у спокої і блаженстві! І тепер я тут, серед цих небесних кульбаб, а сіра, безглузда земля — там унизу. І мені немає ніякого діла до того, що відбувається серед цієї вічної штовханини і суєти.

Яке чудово це зефірове ложе! Яке величне убрання неба! Величезна квітуча кульбаба Сонця і тисячі, мільйони вже відцвілих кульбаб – хмари. А вдалині – мільйони і мільярди таких же яскраво палаючих, як Сонечко, кульбаб, але всі вони здаються такими маленькими, деякі навіть дрібніше за макове зернятко. І все це поруч, я рукою можу дотягнутися до пропливаючої повз хмари, можу перестрибнути на неї і так увесь день кататися небом, задихаючись від захоплення. Це просто казка!

. ..Знесилений від веселощів, я, втомлений, упав на що вподобану мною хмару і занурився в сон. А вгорі наді мною все ще так само пустували, граючи з вітром пухнасті хмари. У променистій безтурботності, переливаючись на сонці, вони плавали по небу туди-сюди, туди-сюди.

Я забувся в солодкій дрімоті. Але одна з хмар ненароком поглянула на сіру землю зі снуючими на ній вічно суєтними людьми. І від цього швидкоплинного, ненароком кинутого погляду потьмяніло ніжне серце безтурботної хмарки і пролилася сльоза. Зкотившись пухнастими його краями впала вона вниз. Неначе час застигнув від цього. Раптом заляк, замовк вітер, замерло сонячне проміння. І лише самотня сльоза продовжувала своє падіння, повільно і невблаганно наближаючись до нерухомої землі.

І на цьому слізному шляху не було нічого, що б могло стати перешкодою для цих уламків поглядів неба, розчинених у безвір'ї сльози. Нічого, окрім такої же, як і інші, хмари. Моеї улюбленої хмари. Хмари, яка прийняла мене в свої обійми і так дбайливо берегла мій спокій. Хмари, з якої я хочу почати свій старт у нове життя – життя без страждань і болю, без печалі і відчаю. Хмари, з якої почнеться моя подорож по незвіданих ще закутках прекрасного світу, про який там унизу на землі навіть не здогадуєшся. Тільки ця хмара була перешкодою на слізному шляху.

. . . Я одразу відчув різкий біль у грудях, неначе хтось величезним кинджалом пронизав мене до самого хребця – це встромила в мене самотня сльоза посірілої хмари. Сльоза від сірості і суєтності, досі ще незнайомої небожителям. Я спробував піднятися з м'якої перини моєї хмари, але не зміг навіть поворушитися. Не зміг навіть зітхнути на повні груди. Моє дихання перехопило і я відчув себе неспроможніше дитини. Це жахливе відчуття непереборної туги, безмежної безвихідності – відчуття безпорадності. Як безглуздо! Тепер я був прикутий до хмари. Тепер я у небі, серед свободи. Але не вільний. Я прикутий до хмари. До полюбленої мною хмари.

. . . Наді мною завжди хмарно...